Baharın Vaadi

Yavuz DEMİRKIRAN

Baharın Vaadi

Yavuz DEMİRKIRAN

Greenfield köyünde kış çok fazla uzamıştı. Kar her çatıyı kaplamış, buzlu rüzgârlar pencereleri tıngırdatıyordu. İnsanlar endişeli yüzlerle birbirlerinin yanından hızla geçiyorlardı. Bahar bir daha hiç gelmeyecek miydi? Kırmızı paltolu ve sarı ponponlu şapkalı küçük kız Anna, gelmeyeceğinden o kadar da emin değildi. Her sabah gökyüzünü izliyor, parlak ela gözleriyle bir işaret arıyordu.

Anna'nın dedesi Dede Elias, yeşil hırkasıyla ateşin yanında oturuyordu. 'Ben çocukken bahar hep gelirdi,' dedi, gri gözleri yuvarlak gözlüklerinin ardında pırıldıyordu. 'Ama sabırlı olmamız ve ona yardım etmemiz gerekiyordu.' Anna dikkatle dinledi, çilli burnu düşünceli bir şekilde kırıştı. Baharın Greenfield'a yolunu bulmasına nasıl yardım edebileceğini merak etti.

Bir sabah Anna çatıdan minik bir damla, damla, damla fark etti. Kar eriyordu! Kahverengi çizmeleriyle dışarı koştu, yeşil eldivenleri iplerinde sallanıyordu. Parlak turuncu-kırmızı göğüslü bir kızılgerdan çitin üzerine tünemişti. 'Merhaba, Toby!' diye seslendi, çünkü onu bacağındaki kırmızı iplikten tanıyordu. İçi ferahladı. Sonunda bahar geliyordu.

Anna koşarak Dede Elias'a haber vermeye gitti. 'Kar eriyor ve kızılgerdan Toby geri döndü!' dedi. Dede gülümsedi, derin gülümseme çizgileri kırıştı. 'Bunlar ilk işaretler,' dedi. 'Ama baharın işaretlerden fazlasına ihtiyacı var. Tohumlara ve ilgiye ihtiyacı var.' Anna derin derin düşündü. Sonra aklında bir fikir filizlendi, yeni bir sürgün kadar minik ve yeşil.

Anna kanvas çantasını aldı ve Dede'nin kulübesinden tohumlarla doldurdu. Greenfield'daki her kapıyı çaldı. 'Bahar geliyor,' dedi komşularına. 'Hadi bahçelerimizi temizleyip birlikte tohum ekelim!' Önce insanlar başlarını salladılar. 'Çok soğuk,' dediler. Ama Anna'nın umutlu yüzü onları durdurup düşündürdü.

Köyün fırıncısı Bayan Hartley ilk kabul eden oldu. Ellerini mavi önlüğüne sildi ve turuncu başörtüsünü düzeltti. 'Paylaşacak çiçek soğanlarım ve tohumlarım var,' dedi, koyu gözleri sıcacıktı. 'Hadi işe koyulalım!' Bir sepet soğan getirdi ve bahçe eldivenleri dağıttı. Kısa süre sonra diğer komşular da katıldı, endişeleri kar gibi yavaş yavaş eridi.

Dede Elias aletlerini ödünç verdi, gerçi boğumlu elleri eskisi gibi kazamıyordu. 'Sabır,' diye hatırlattı herkese, bastonuna yaslanarak. 'Bahar acele etmez, biz de etmemeliyiz.' Anna başını salladı, kestane rengi saçları şapkasından kaçıyordu. Tohum çantasını bahçeden bahçeye taşıdı, küçük ama kararlı bir yardımcıydı.

Köylüler kuru yaprakları ve kırık dalları temizlediler. Soğuk toprağı çevirdiler ve tohumları düzgün sıralar halinde ektiler. Bayan Hartley herkese soğanlarından pay verdi. 'Bunlar parlak ve erken açacak,' diye söz verdi. Anna tohumları dikkatlice toprağa bastırdı, fısıldayarak, 'Büyüyün, küçük tohumlar, büyüyün.' Kızılgerdan Toby onu izledi, çit direklerinden cesaret verici cıvıltılar yaptı.

Günler geçti ve güneş ısındı. Kar eriyip yollardan akan küçük derelere dönüştü. İnsanlar daha çok gülümsemeye başladı. 'Belki Anna haklıydı,' dediler. 'Belki bahar gerçekten geliyor.' Anna çalışmaya devam etti, kırmızı paltosu her bahçede parlak bir noktaydı. Ektiği tohumları kontrol etmeyi hiç unutmadı.

Bir sabah Anna topraktan itilen minik yeşil bir filiz gördü. 'Dede! Bayan Hartley! Çabuk gelin!' diye bağırdı. Herkes etrafında toplandı. 'Bu bir işaret!' dedi Dede Elias, sesi hayranlıkla doluydu. Köylüler sevinçle bağırdılar. Birlikte çalışmışlardı ve şimdi toprak uyanıyordu. Umut her kalpte açmaya başladı.

Daha fazla filiz göründü ve ağaçlarda tomurcuklar şişti. Kızılgerdan Toby her gün daha yüksek sesle şarkı söyledi, sanki haberi duyuruyordu. 'Başardık!' diye güldü Anna, pembe yanakları parlıyordu. Bayan Hartley paylaşmak için özel bir somun ekmek pişirdi. 'Bahar gerçekten yolda,' dedi. 'Ve bu, pes etmediğimiz için.'

Dede Elias çocukları etrafına topladı. 'Görüyorsunuz,' dedi, 'umut sabırla ve birlikte çalışmakla büyür. Anna bunu bize gösterdi.' Anna ışıldadı, ela gözleri parlıyordu. Küçük eylemlerin bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrenmişti. Köy de öğrenmişti ve kırmızı paltolu küçük kıza minnettardılar.

İlk çiçekler yapraklarını açtı—sarı nergisler ve mor çiğdemler. Greenfield köyü renk ve kuş sesleriyle doluydu. Bir zamanlar yanından hızla geçen komşular şimdi durup sohbet ediyor ve bahçeleri hayranlıkla izliyorlardı. Anna'nın çantası boştu ama kalbi doluydu. Bahar gelmişti, tıpkı Dede'nin söz verdiği gibi.

Herkes bahar kutlaması için köy meydanında toplandı. Bayan Hartley taze ekmek getirdi ve Dede Elias uzun zaman önceki baharların hikâyelerini anlattı. Anna, omzuna tüneyen Toby'nin yanında gururla durdu. 'Anna'ya!' diye bağırdı biri. 'Ve sabra ve işbirliğine!' Bu tezahürat çiçek açan köyde yankılandı.

Anna komşularına baktı, yüzleri mutlu ve umutluydu. Bir gün kışın yine geleceğini biliyordu, ama bahar da gelecekti. Ve biraz sabırla ve çokça birlikte çalışmakla, umut her zaman büyümenin bir yolunu bulacaktı. Yeşil eldiveninde tek bir tohum tuttu ve gülümsedi. Baharın vaadi gerçekti.

Güneş Greenfield'da batarken köy sıcaklıkla parladı. Anna ve Dede Elias birlikte eve yürüdüler, bastonu yolda hafifçe tıkırdıyordu. 'İyi bir şey yaptın, Anna,' dedi. Onun boğumlu elini sıktı. 'Hepimiz yaptık,' diye yanıtladı. Ve baharın vaadinin kalplerinde sonsuza dek yaşayacağını biliyorlardı.